

Številka: 018-132/2025-7
Datum: 9. 12. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu dr. Mateje Škabar, kot predsednice senata, ter Aleksandra Petrovčiča in Marka Medveda, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Storitve inženirja in nadzornika po GZ pri investicijah v vodno infrastrukturo v Republiki Sloveniji v okviru NOO po sklopih – 3. DEL*«, v sklopih 1, 2, 3 ter 4, na podlagi zahtevkov za revizijo vlagatelja MS SKUPINA, inženiring, projektiranje, svetovanje in upravljanje, d.o.o., Cesta 30. avgusta 4, Ljubljana - Polje, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Potočnik in partnerke, o.p., d.o.o., Slovenska cesta 54, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Republika Slovenija, Ministrstvo za naravne vire in prostor, Direkcija Republike Slovenije za vode, Mariborska cesta 88, Celje (v nadaljevanju: naročnik), dne 9. 12. 2025

odločila:

1. Obravnavanje zahtevkov za revizijo vlagatelja, vloženih v sklopih 1, 2, 3 in 4, se združi v en revizijski postopek.
2. Zahtevki za revizijo vlagatelja, vloženih v sklopih 1, 2, 3 in 4, se zavrnejo kot neutemeljeni.
3. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva v sklopih 1, 2, 3 in 4 se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik po odprtem postopku oddaja javno naročilo za storitve inženirja in nadzornika po GZ pri investicijah v vodno infrastrukturo v Republiki Sloveniji v okviru NOO po sklopih – 3. DEL, ki je razdeljeno na sedem sklopov. Obvestilo o predmetnem javnem naročilu je bilo dne 8. 7. 2025 objavljeno na portalu javnih naročil (pod št. objave JN005282/2025-Eur16/01) in v Uradnem listu Evropske unije (pod št. objave 443682-2025).

Naročnik je dne 26. 9. 2025 sprejel in na portalu javnih naročil objavil odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1 (tj. dokument, št. 43007-19/2025-29 z dne 26. 9. 2025; v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1) in odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 3 (tj. dokument, št. 43007-19/2025-30 z dne 26. 9. 2025; v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 3). Dne 29. 9. 2025 je naročnik sprejel odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 2 (tj. dokument, št. 43007-19/2025-31 z dne 29. 9. 2025; v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 2), dne 30. 9. 2025 pa še odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 4 (tj. dokument, št. 43007-19/2025-32 z dne 30. 9. 2025; v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 4), ki ju je na portalu javnih naročil objavil dne 30. 9. 2025.

Iz navedenih odločitev o oddaji javnega naročila izhaja, da je naročnik javno naročilo v sklopih 1, 2, 3 in 4 oddal ponudniku DRI upravljanje investicij, Družba za razvoj infrastrukture, d.o.o., Kotnikova ulica 40, Ljubljana (v nadaljevanju: izbrani ponudnik), ponudbi preostalih dveh ponudnikov (vključno s ponudbo vlagatelja, ki je v vseh štirih sklopih nastopal s partnerjema MILT inženiring, Iztok Žveglja s.p., Ljubljana, Cesta 30. avgusta 4, Ljubljana - Polje, ter PROVOG, inženirske storitve, d.o.o., Mariborska cesta 86, Celje) pa je v vseh štirih sklopih zavrnil kot nedopustni.

Iz odločitev o oddaji javnega naročila v sklopih 1, 2, 3 in 4 je nadalje razvidno tudi, da je naročnik ponudbo vlagatelja v vseh štirih sklopih zavrnil iz enakih razlogov. Tako iz navedenih odločitev izhaja, da je naročnik ponudbo vlagatelja v omenjenih sklopih kot nedopustno zavrnil, ker predložena »Pogodba o sodelovanju« ni vsebovala: a) pooblastila vodilnemu partnerju in odgovorni osebi za podpis ponudbe; b) pooblastila vodilnemu partnerju za komunikacijo z naročnikom; in c) izjave, da so vsi partnerji seznanjeni s plačilnimi pogoji iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, kar vse je bilo po navedbah naročnika zahtevano v določbah navedene dokumentacije. Poleg navedenega je naročnik ponudbo vlagatelja v omenjenih štirih sklopih kot nedopustno zavrnil tudi iz razloga, ker podatki o vrsti, obsegu (tj. količini oziroma deležu) in vrednosti del, ki jih je v izvajanje v sklopih 1, 2, 3 in 4 prevzela priglášena podizvajalka M. Č. s.p., v vlagateljevi ponudbi za omenjene sklope niso bili navedeni ločeno za vsak sklop posebej, kot je bilo to po navedbah naročnika zahtevano v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila.

Vlagatelj je dne 7. 10. 2025 zoper naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1 vložil zahtevek za revizijo z dne 7. 10. 2025. Po zatrevanju vlagatelja naročnik v izpodbijani odločitvi najprej navaja, da iz vlagateljevega akta o skupnem nastopu ne izhajata pooblastilo nosilcu posla (vodilnemu partnerju) za komunikacijo z naročnikom ter izjava, da so vsi partnerji seznanjeni s plačilnimi pogoji iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, kar vse naj bi naročnik zahteval v navedeni dokumentaciji, posledično pa naj bi bila vlagateljeva ponudba nedopustna. Vlagatelj se strinja z naročnikovo navedbo, da je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval, da morajo ponudniki v skupnem nastopu v ponudbi predložiti akt o skupnem nastopu, iz katerega morata biti med drugim razvidna pooblastilo nosilcu posla (vodilnemu partnerju) za komunikacijo z naročnikom ter izjava o seznanjenosti partnerjev s plačilnimi pogoji, ne strinja pa se z naročnikovo ugotovitvijo, da navedena elementa iz predloženega partnerskega sporazuma vlagatelja ne izhajata. Prvi in drugi odstavek 2. člena

partnerske pogodbe namreč jasno določata, da »Partner 1 in Partner 2 pooblastita Vodilnega partnerja, da v imenu vseh predloži skupno ponudbo za Naročilo in da nastopa kot prijavitelj« ter da so »pogodbene stranke dolžne upoštevati vsa navodila Naročnika, predvsem pa morajo biti dosegljive za komunikacijo z Naročnikom«. Pri tem iz 7. člena pogodbe izrecno izhaja (tudi) zaveza konzorcijskih partnerjev, da »bosta preko Vodilnega partnerja Naročnika obveščala o vsaki spremembi na projektu«, s čimer je jasno in nedvoumno izkazano, da sta partnerja pooblastila vodilnega partnerja za komuniciranje z naročnikom tako v vseh fazah postopka oddaje javnega naročila kot tudi v fazi izvajanja pogodbe. Naročnikovo stališče, da iz partnerske pogodbe ne izhaja pooblastilo za komunikacijo z naročnikom, je neutemeljeno, saj prvič, spregleda izrecno pooblastilo vodilnemu partnerju za komunikacijo z naročnikom iz 7. člena pogodbe, ki izhaja (oziroma je vključeno) tudi iz (v) splošnega pooblastila vodilnemu partnerju za vodenje projekta iz 2. člena pogodbe, in drugič, prezre funkcionalni pomen vloge vodilnega partnerja v postopkih javnega naročanja, saj vloga vodilnega partnerja ni zgolj formalna oznaka, temveč aktivna in operativna funkcija, ki v svojem bistvu nujno vključuje zastopanje konzorcija ter vzdrževanje neprestane komunikacije z naročnikom skozi vse faze postopka. Nadalje je neresnična in neutemeljena tudi ugotovitev naročnika, da iz partnerske pogodbe ne izhaja izjava o seznanjenosti konzorcijskih partnerjev s plačilnimi pogoji iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. V tej zvezi namreč iz 4. člena partnerske pogodbe izhaja izrecna in nedvoumna izjava vseh partnerjev, da so seznanjeni z vsemi obveznostmi, ki izhajajo iz vzorca pogodbe, naročila ter dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila kot takšne, ter da se z njimi strinjajo in jih sprejemajo kot zavezujoče. Ker pogodba kot sestavni del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila med obveznostmi ponudnikov izrecno vsebuje tudi plačilne pogoje, velja logična in pravno zavezujoča domneva, da se strinjanje partnerjev z vsemi obveznostmi iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila nujno razteza tudi na plačilne pogoje. Poleg tega partnerska pogodba v 6. členu, ki ureja notranja razmerja med vodilnim partnerjem in ostalima partnerjema glede izplačil sredstev, izrecno določa, da bo vodilni partner račune oziroma situacije naročniku izstavil upoštevajoč pogoje Pogodbe o izvedbi operacije. Dejstvo, da so partnerji podrobno določili mehanizem internih plačil, ki se neposredno navezuje na dinamiko in pogoje plačil s strani naročnika, je dodaten in neizpodbiten dokaz, da so bili vsi konzorcijski partnerji seznanjeni z vsemi plačilnimi pogoji, ki izhajajo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Naročnikova ugotovitev, da iz partnerske pogodbe ne izhaja izjava o seznanjenosti partnerjev s plačilnimi pogoji, je zato napačna, arbitrarna in v nasprotju z vsebino predložene listine. Dalje naročnik v izpodbijani odločitvi vlagatelju očita, da iz obrazca 2 ne izhaja podatek o obsegu (količini oziroma deležu) in vrednosti del, ki jih namerava v predmetnem sklopu v izvedbo prevzeti nominirana podizvajalka M. Č. s.p., saj da podizvajalka podatkov o vrsti, količini, deležu in vrednosti del ni navedla ločeno za vsak sklop, v katerem je nominirana, posledično pa naročnik teh podatkov naj ne bi mogel preveriti. Vendar je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, točki »2.4.3. Sodelovanje ponudnikov« (ki je bila za vse sklope enaka), v tej zvezi zahteval le, da morajo ponudniki v ponudbi navesti vse podizvajalce ter »vsak del javnega naročila, ki ga nameravajo oddati v podizvajanje«, na nobenem mestu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila pa ni določil, da morajo ponudniki v okviru predstavitve »vsakega dela javnega naročila« navesti tudi podatek o količini oziroma deležu ter vrednosti podizvajalskih del za posamezen sklop. Povedano drugače – naročnik je od ponudnikov zahteval le, da opredelijo vsak del javnega naročila, ki bo oddan v podizvajanje, nikjer v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila pa ni določil, na kakšen način (npr. z navedbo konkretnih podatkov o količini/deležu in vrednosti del v posameznem sklopu) morajo ponudniki izpolniti to naročnikovo zahtevo. V dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila tako ni najti nobene določbe, ki bi od ponudnikov zahtevala, da navedejo količino/delež in vrednost del, ki jih v izvedbo posameznega sklopa prevzema nominirani podizvajalec. To pa pomeni, da tudi naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila nima podlage, da ponudnika iz razloga, ker tega podatka ni navedel ali pa je podatek predstavil drugače, kot si je to po poteku roka za oddajo ponudb zamislil naročnik,

izključi. Če bi naročnik želel, da morajo ponudniki za izpolnjevanje zahteve iz točke 2.4.3. dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila »vsak del javnega naročila, ki bo oddan v podizvajanje« predstaviti na točno določen način (tj. s predstavitvijo količine oziroma deleža in vrednosti podizvajalskih del v posameznem sklopu), bi moral to v navedeni dokumentaciji jasno določiti (v obliki pogoja ali zahteve), česar pa ni storil. Naročnik zato vlagatelja – ne glede na vprašanje, kaj je vlagatelj navedel v sporna polja obrazca 2 (in celo v primeru, če vlagatelj ne bi navedel nič) – iz tega razloga ne more izključiti, saj se z navedbo količine (deleža) in vrednosti podizvajalskih del v posameznem sklopu ne dokazuje izpolnjevanja nobene zahteve iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Navedenega ne more spremeniti niti polje, ki ga je naročnik v obrazcu 2 predvidel za vpis teh podatkov. Ni namreč vsakemu podatku, katerega vpis je naročnik predvidel v razpisnih obrazcih, mogoče pripisati takšne pomembnosti, da bi pomanjkljivost pri njegovi navedbi lahko povzročila nedopustnost ponudbe. In obratno – zgolj zapis v navodilih enega izmed obrazcev, ne da bi bilo ob tem jasno navedeno, da naročnik s tem dopolnjuje zahteve iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (oziroma jih celo na novo ustvarja), ne zadostuje za razlago, da je naročnik s tem določil vsebino zahteve (prim. sklep Državne revizijske komisije v zadevi, št. 018-132/2018). Od ponudnikov namreč ni mogoče zahtevati, da na podlagi kombinacije določb zahteve in različnih zapisov na vzorcih obrazcev oziroma navodil za izpolnjevanje slednjih ugibajo, kakšna je prava vsebina zahteve, naložiti takšno dolžnost ponudnikom pa bi nasprotovalo načelu transparentnosti javnega naročanja. Ker naročnik na nobenem mestu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ni določil, da morajo ponudniki z namenom izpolnitve zahteve iz točke 2.4.3. navesti podatek o količini (deležu) in vrednosti podizvajalskih del v posameznem sklopu, naročnik s tem, ko je v izpodbijani odločitvi vlagateljevo ponudbo izključil zaradi umanjkanja navedbe teh podatkov, vlagatelja tudi ni seznanil z jasnimi ter konkretnimi razlogi za neizpolnjevanje zahtev iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (prim. odločitev Državne revizijske komisije v zadevi, št. 018-066/2019). Da je izpodbijana odločitev naročnika napačna in nezakonita, ponudba vlagatelja v tem delu pa dopustna, nenazadnje potrjuje tudi dejstvo, da je vlagatelj (oziroma nominirana podizvajalka) – četudi z vidika dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila teh podatkov ni bil dolžan predstaviti – obrazec 2 izpolnil točno tako, kot je bilo to v navedenem obrazcu zahtevano. Obrazec 2 je bil namreč oblikovan na način, da so morali ponudniki v polje »Sklop št.« – skladno z navodilom iz opombe št. 4 – izrecno navesti vse sklope, v katerih je bil določen podizvajalec nominiran. Navedenemu je podizvajalka v obravnavanem primeru sledila in v omenjeno polje navedla vse sklope (1, 2, 3, 4, 6, 7), v katerih bo sodelovala in izvajala isto vrsto storitve, tj. storitev koordinacije za varnost in zdravje pri delu. Z navedbo podatka o vrsti del, ki bodo v vseh navedenih sklopih oddana v podizvajanje, je podizvajalka (vlagatelj) tako v celoti izpolnila naročnikovo zahtevo iz točke 2.4.3. po predstavitvi vsakega dela javnega naročila, ki bo oddan v podizvajanje (ta zahteva je za presojo dopustnosti ponudb izključno relevantna). Pri tem je podizvajalka s tem, ko je v polje »Sklop št.« navedla vse sklope, v katerih bo izvajala nominirano storitev, sledila tudi navodilu iz opombe št. 4 obrazca 2 po navedbi vseh sklopov, za katere je podizvajalec nominiran (ki sicer za presojo dopustnosti ponudbe ni relevantno in nanjo ne vpliva). V tej zvezi je podizvajalka na obrazcu 2 tudi izrecno navedla, da bo storitev koordinacije za varnost in zdravje pri delu, ki jo bo izvajala v sklopih 1, 2, 3, 4, 6 ter 7, izvedla za skupno ceno 12.600,00 EUR brez DDV, kar – upošteva vlagateljevo skupno ponudbeno vrednost v vseh sklopih, v katerih je vlagatelj oddal ponudbo v znesku 664.000,00 EUR brez DDV – količinsko predstavlja delež 1,9 % celotnega javnega naročila, razdeljenega na sklope, v katerih vlagatelj oddaja ponudbo. S tem je vlagatelj v celoti sledil naročnikovim navodilom iz zadevnega obrazca, ki je bil zasnovan na način, da ponudniki predstavijo podatke, ki se nanašajo na vse sklope, v katerih bo podizvajalec nominiran, skupaj. Navedenega ne more spremeniti opomba »če podizvajalec sodeluje pri več kot enem sklopu, se podatki, zahtevani v tej tabeli, podajo za vsak sklop posebej!«. Ta opomba namreč ne pomeni, da bi moral vlagatelj oziroma podizvajalec za vsak sklop, v katerem sodeluje, ločeno navesti podatke o količini in vrednosti podizvajalskih del,

temveč pomeni le, da se ta (isti) obrazec, z isto vsebino, večkrat kopira in predloži v ponudbi, oddani v vsakem sklopu, kar je vlagatelj tudi storil. Četudi bi bilo hipotetično mogoče (pa ni) navodilo iz citirane opombe razumeti na način, za katerega si prizadeva naročnik, pa je takšno navodilo najmanj v neskladju z opombo št. 4 (v kateri je naročnik zahteval, da ponudniki navedejo podatke o podizvajalskih delih za vse sklope), s čimer je naročnik povzročil notranjo neskladnost v navodilih obrazca, ki po poteku roka za oddajo ponudb ne more iti v škodo ponudnikom. Glede na navedeno vlagatelj predlaga, naj naročnik ali Državna revizijska komisija zahtevku za revizijo ugodita in razveljavita odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Dalje je vlagatelj dne 7. 10. 2025 vložil tudi zahtevek za revizijo z dne 6. 10. 2025 zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 3, dne 10. 10. 2025 pa je vložil še zahtevek za revizijo z dne 9. 10. 2025 zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 2 in zahtevek za revizijo z dne 9. 10. 2025 zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 4. Ker je vsebina vseh treh navedenih zahtevkov za revizijo identična vsebini zahtevka za revizijo z dne 7. 10. 2025, ki ga je vlagatelj vložil zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1, Državna revizijska komisija na tem mestu ne povzema vsebine navedenih treh zahtevkov, temveč se v tej zvezi v izogib ponavljanju v celoti sklicuje na že povzeto vsebino zahtevka za revizijo z dne 7. 10. 2025, vloženega zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1.

Naročnik je dne 10. 10. 2025 prek portala eRevizija vlagateljeva zahtevek za revizijo, vložena zoper odločitvi o oddaji javnega naročila v sklopih 1 in 3, skupaj s pravnim poukom o možnosti opredelitve do navedb vlagatelja posredoval izbranemu ponudniku. Dne 15. 10. 2025 je naročnik izbranemu ponudniku prek portala eRevizija – skupaj s pravnim poukom o možnosti opredelitve do navedb vlagatelja – posredoval tudi vlagateljeva zahtevek za revizijo, vložena zoper odločitvi o oddaji javnega naročila v sklopih 2 in 4. Izbrani ponudnik se do navedb vlagatelja iz zahtevkov za revizijo ni opredelil.

Naročnik je s sklepom, št. 43007-19/2025-47 z dne 27. 10. 2025, vlagateljev zahtevek za revizijo, vložen v sklopu 1, zavrnil kot neutemeljenega, posledično pa je zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva v sklopu 1. Naročnik v sklepu najprej navaja, da je določba tretjega odstavka 2. člena partnerske pogodbe, na katero se v zvezi z zahtevo po pooblastilu nosilcu posla (vodilnemu partnerju) za komunikacijo z naročnikom sklicuje vlagatelj, pravzaprav v nasprotju s to zahtevo. Namesto izrecne in centralizirane pooblastitve vodilnega partnerja za celotno komunikacijo z naročnikom navedena pogodba v izpostavljenem delu namreč določa, da so »vse pogodbene stranke/.../dosegljive za komunikacijo z naročnikom«. Takšna ureditev pa pomeni posamično oziroma večkanalno komuniciranje vsakega partnerja z naročnikom in ne vzpostavlja pooblastila vodilnemu partnerju za zastopanje vseh v komunikaciji z naročnikom. Dalje se določba 7. člena partnerske pogodbe nanaša izključno na obveščanje o spremembah, in to le o tistih »na projektu in v organizaciji, ki bi kakorkoli vplivale na spremembo projekta glede na vlogo in na izpolnjevanje pogojev javnega naročila in razpisne dokumentacije«. Navedena določba tako ureja specifičen primer komunikacije (tj. notifikacijo sprememb), medtem ko izrecne, splošne ter centralizirane pooblastitve vodilnemu partnerju za celotno komunikacijo z naročnikom v vseh fazah postopka oddaje javnega naročila in izvajanja pogodbe, kot je bila ta zahtevana v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ne vsebuje. V zvezi z zahtevo po izjavi o seznanjenosti partnerjev s plačilnimi pogoji se vlagatelj sklicuje na določila prvega odstavka 4. člena predložene partnerske pogodbe, ki pa po vsebini predstavljajo splošno oziroma generično izjavo o seznanjenosti partnerjev z obveznostmi, ki izhajajo iz vzorca pogodbe in ostalih delov dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Takšna izjava pa ne more zadostiti zahtevi iz navedene dokumentacije, v okviru katere je naročnik zahteval posebno in izrecno ločeno izjavo, da so vsi partnerji seznanjeni s plačilnimi pogoji iz omenjene dokumentacije. Tudi

določila 6. člena partnerske pogodbe, s katerimi partnerji urejajo notranja razmerja med vodilnim partnerjem in ostalima partnerjema glede izplačil sredstev, ne morejo zadostiti naročnikovim zahtevam. Določanje načina internih nakazil med partnerji je namreč vprašanje internih razmerij, posledično pa ne izpolnjuje zahteve iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki se nanaša na izrecno izjavo partnerjev o seznanjenosti s plačilnimi pogoji naročnika. V nadaljevanju naročnik zatrjuje, da so neutemeljene tudi revizijske navedbe o delih, ki jih vlagatelj v konkretnem primeru oddaja v podizvajanje. Iz obrazca 2 je po mnenju naročnika jasno razvidno, da ga je naročnik oblikoval na način, ki ponudnikom omogoča čim bolj poenostavljeno izpolnjevanje v primeru oddaje ponudbe v več sklopih. Naročnik je tako predvidel, da ponudnik podatke, ki se nanašajo na vse sklope (če isti podizvajalec sodeluje v več sklopih), navede enkrat, za vsak posamezni sklop posebej pa mora izpolniti tiste dele obrazca, ki se nanašajo na del javnega naročila, ki ga bo izvedel nominirani podizvajalec. Z obrazcem 2 naročnik torej ni le oblikoval tehničnega obrazca, temveč je z njim operacionaliziral jasno določeno zahtevo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki je od ponudnikov terjala navedbo vrste del, ki jih bodo izvedli podizvajalci, ter deleža in vrednosti teh del. Naročnik je namreč v točki 2.4.3. dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval, da mora ponudnik, ki bo izvajal javno naročilo s podizvajalci, v ponudbi »navesti vse podizvajalce ter vsak del javnega naročila, ki ga namerava oddati v podizvajanje«, na obrazcu 2 pa je jasno in nedvoumno navedel, da ga je potrebno izpolniti in predložiti za vsakega podizvajalca, ki nastopa v ponudbi, ter da mora ponudnik za vsakega podizvajalca po posameznem sklopu navesti vrsto/opis ter količino/delež del, ki se oddajajo v podizvajanje, vrednost teh del brez in z DDV, pa tudi kraj ter rok izvedbe teh del. Sprejeti vlagateljevo stališče, da je naročnik od ponudnikov zahteval le opredelitev vsakega dela javnega naročila, ki bo oddano v podizvajanje, ni pa nikjer določil, na kakšen način morajo ponudniki izpolniti to zahtevo, bi tako pomenilo razvrstitev namena in funkcije razpisnih obrazcev. Tudi sicer so podatki o obsegu, deležu in vrednosti podizvajalskih del bistveni, saj omogočajo naročniku, da preveri skladnost ponudbe z zahtevami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ter da vnaprej ugotovi, kateri subjekti bodo dejansko izvajali posamezne dele naročila in v kakšnem obsegu. V opombi, vključeni v tabelo, je izrecno zapisano, da mora ponudnik, če podizvajalec sodeluje pri več kot enem sklopu, zahtevane podatke v tabeli podati ločeno za vsak sklop. Ta del obrazca tako jasno razkriva namen naročnika – tj. pridobiti podatke o razdelitvi del po posameznih sklopih, saj lahko le na ta način naročnik zanesljivo ugotovi dejanski obseg sodelovanja podizvajalca v posameznem sklopu. V tej zvezi je zato neutemeljeno stališče vlagatelja, da je pravilno, če se v obrazec 2 navede zgolj skupni delež priglase podizvajalke M. Č. s.p. glede na vse sklope, v katerih je vlagatelj oddal ponudbo, četudi priglase podizvajalka v določenem sklopu (tj. sklopu 5) sploh ne sodeluje. Pri tem naročnik dodaja, da je iz previdnosti pred sprejemom izpodbijane odločitve preveril tudi, ali bi bilo manjkajoči podatek mogoče ugotoviti posredno, tj. z upoštevanjem enotnega deleža podizvajalke v vseh sklopih, v katerih ta sodeluje. Vendar deleža oziroma vrednosti prevzetih del v posameznem sklopu tudi na ta način ni mogoče določiti. Podizvajalka je v delu obrazca »vrednost del brez DDV« navedla 12.600,00 EUR, kar glede na seštevke ponudbenih cen vlagatelja za sklope 1, 2, 3, 4, 6 ter 7 v višini 399.300,00 EUR brez DDV predstavlja 3,2 % in ne 1,9 %, kot je v delu obrazca 2 »količina/delež (%) del, ki se oddaja v podizvajanje« zapisala podizvajalka, navedeno pa – glede na seštevke ponudbenih cen za sklope 1, 2, 3, 4, 6 ter 7 – predstavlja 7.586,70 EUR brez DDV. Naročnik se nadalje ne more strinjati z vlagateljevo razlago opombe »če podizvajalec sodeluje pri več kot enem sklopu, se podatki, zahtevani v tej tabeli, podajo za vsak sklop posebej!«. Vlagateljeva razlaga opombe, v skladu s katero bi bilo dovolj le večkrat priložiti isti obrazec z enako vsebino, namreč izprazni pomen besedne zveze »podatki/.../za vsak sklop posebej« in tako nasprotuje namenu obrazca ter dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki zahtevata razčlenjen prikaz po sklopih. Če bi šlo le za »kopiranje istega obrazca«, bi opomba govorila o prilaganju obrazca po sklopih, ne pa o podajanju podatkov za vsak sklop posebej. V tej zvezi tudi ne gre spregledati, da se predmetno javno naročilo oddaja po posameznih sklopih.

To pa pomeni, da se ponudbe presoja, preverja in ocenjuje ločeno za vsak sklop posebej, prav tako se pogodbe sklepajo po sklopih. V konkretnem postopku je zato logično, da naročnik pridobi podatke o obsegu, deležu in vrednosti podizvajalskih del za vsak posamezni sklop. Sprejem vlagateljeve razlage, da zadošča (zgolj) skupna predstavitev podizvajalskih del glede na vse sklope, v katerih vlagatelj oddaja ponudbo, četudi konkretni podizvajalec v posameznem sklopu sploh ne sodeluje, bi tako povsem izničil smisel delitve javnega naročila na sklope. Ker torej naročnik na podlagi podatkov iz vlagateljeve ponudbe ne more ugotoviti, kakšna sta obseg ter vrednost del, ki ju v posameznem sklopu prevzema priglašena podizvajalka, navedba teh podatkov pa je bila zahtevana v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, vlagateljeva ponudba ni skladna z zahtevami, določenimi v navedeni dokumentaciji, morebitno dopolnjevanje, popravek ali pojasnilo ponudbe v tem delu pa bi se nanašalo na takšnega izmed elementov ponudbe, katerega obstoj pred iztekom roka, določenega za predložitev ponudb, ni mogoče objektivno preveriti. Glede na vse navedeno je po mnenju naročnika zahtevek za revizijo, vložen zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopu 1, potrebno zavrniti.

Naročnik je s sklepom, št. 43007-19/2025-48 z dne 27. 10. 2025, zavrnil tudi vlagateljev zahtevek za revizijo, vložen v sklopu 3, dne 29. 10. 2025 pa je s sklepoma, št. 43007-19/2025-51 in 43007-19/2025-52, zavrnil še vlagateljeva zahtevka za revizijo, vložena v sklopih 2 in 4. Z navedenimi sklepi je naročnik zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva v sklopih 2, 3 ter 4. Ker so vsi trije navedeni naročnikovi sklepi po vsebini identični sklepu, št. 43007-19/2025-47 z dne 27. 10. 2025, s katerim je naročnik odločil o vlagateljevem zahtevku za revizijo, vloženem v sklopu 1, Državna revizijska komisija na tem mestu ne povzema vsebine navedenih treh naročnikovih sklepov, temveč se v tej zvezi v izogib ponavljanju v celoti sklicuje na že povzeto vsebino sklepa, s katerim je naročnik odločil o vlagateljevem zahtevku za revizijo v sklopu 1.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 29. 10. 2025 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 30. 10. 2025 opredelil do navedb naročnika iz sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo v sklopu 1, s po vsebini identičnimi vlogami z istega dne pa se je opredelil tudi do navedb naročnika iz sklepov o zavrnitvi zahtevkov za revizijo v sklopih 2, 3 ter 4. V omenjenih vlogah vztraja pri pravovarstvenih predlogih ter vseh očitkih in dokazih iz zahtevkov za revizijo, poleg tega pa se dodatno opredeljuje do posameznih naročnikovih navedb. Zatrjuje, da je treba določbo o dosegljivosti vseh partnerjev za komunikacijo z naročnikom iz 2. člena partnerske pogodbe razlagati v kontekstu navedene pogodbe kot celote, ki vzpostavlja obveznost vseh partnerjev, da bodo na voljo in odzivni, ne pa kot pravico vsakega partnerja, da mimo vodilnega partnerja samostojno nastopa in komunicira z naročnikom. Ključno je, da partnerska pogodba ureja komunikacijo z naročnikom preko vodilnega partnerja, kar nedvomno izhaja iz 2. člena partnerske pogodbe, dodatno pa tudi iz 7. člena navedene pogodbe, s katerim sta se partnerja zavezala, da bosta »preko vodilnega partnerja naročnika obveščala o vsaki spremembi na projektu«. Dalje iz več določb partnerske pogodbe jasno izhaja tudi, da so vsi partnerji nedvomno seznanjeni s plačilnimi pogoji naročnika in jih v celoti sprejemajo. Tako partnerska pogodba v 4. členu določa, da »pogodbene stranke potrjujejo, da so seznanjene in se strinjajo z obveznostmi, ki izhajajo iz vzorca Pogodbe o izvedbi operacije med naročnikom in vodilnim partnerjem kot upravičencem, ki so del razpisne dokumentacije, naročila in ostalih delov razpisne dokumentacije, ter se bodo po njih ravnale«. S predmetno določbo so tako partnerji izrecno potrdili seznanjenost z vsebino celotne razpisne dokumentacije in vzorca pogodbe ter soglasje z vsemi obveznostmi, ki iz njih izhajajo, vključno s plačilnimi pogoji. Iz navedenega je torej razvidno, da vlagateljev akt o skupnem nastopu vsebuje vse zahtevane sestavine – pooblastilo vodilnemu partnerju za komuniciranje in potrdilo o seznanjenosti s plačilnimi pogoji. V nadaljevanju vlagatelj

navaja, da bi moral naročnik, v kolikor je kot obvezen element ponudbe zahteval oziroma želel, da ponudniki deleže in vrednosti podizvajalskih del razčlenijo po posameznih sklopih, to s ponudniki vnaprej skomunicirati in takšno zahtevo jasno zapisati v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. V nasprotnem primeru se naročnik ne more po poteku roka za oddajo ponudb sklicevati na zahtevo, ki iz navedene dokumentacije ne izhaja jasno, ponudniki pa so jo lahko razumeli različno in so lahko obrazce – skladno z lastnim razumevanjem – povsem legitimno izpolnili različno in drugače, kot je to nedefinirano sicer morda želel naročnik. Vlagatelj je obrazec 2 izpolnil v dobri veri in skladno z razumevanjem navodil naročnika, in sicer na način, da je podatke prikazal agregirano za vse sklope skupaj. Če bi bila dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila res tako nedvoumna, kot želi to prikazati naročnik, do odstopanj ne bi prišlo. Tudi sicer je vlagatelj navedel vse zahtevane vsebinske podatke o nominiranem podizvajalcu, tj. tako ime/naziv podizvajalca, vrsto del, skupno vrednost ter delež del, na podlagi teh podatkov pa je lahko naročnik zanesljivo ugotovil, kateri del posla prevzema v izvajanje podizvajalec (tj. naloge koordinatorja za varnost in zdravje pri delu). Vlagateljeva ponudba je torej ekonomsko najugodnejša, popolna in izpolnjuje vsa bistvena vsebinska merila, njena izločitev zaradi drugačne interpretacije obrazca (ki je rezultat nejasno pripravljene dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila) pa ni skladna z načeloma sorazmernosti in gospodarnosti ter prakso Državne revizijske komisije.

Dne 12. 11. 2025 je Državna revizijska komisija naročnika pozvala na dopolnitev odstopljene dokumentacije o postopku oddaje javnega naročila. Naročnik je navedeno dokumentacijo dne 17. 11. 2025 tudi dopolnil.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila tako, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Skladno s prvim odstavkom 300. člena Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/1999 s sprem.), katerega določbe se na podlagi prvega odstavka 13. člena ZPVPJN v revizijskem postopku uporabljajo glede vprašanj, ki jih ZPVPJN ne ureja, se lahko v primeru, kadar teče pred istim sodiščem več pravnih med istimi osebami ali več pravnih, v katerih je ista oseba nasprotnik raznih tožnikov ali raznih tožencev, vse te pravde s sklepom senata združijo za skupno obravnavanje, če se s tem pospeši obravnavanje ali zmanjšajo stroški. O vseh združenih pravnih lahko izda sodišče skupno sodbo.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da je v obravnavanem primeru (isti) vlagatelj vložil štiri zahtevke za revizijo zoper ravnanja (istega) naročnika v istem postopku oddaje javnega naročila (v okviru katerega je predmet javnega naročila razdeljen na posamezne sklope). Ob upoštevanju navedenega je Državna revizijska komisija – zaradi pospešitve obravnavanja – obravnavanje zahtevkov za revizijo vlagatelja združila v en revizijski postopek ter sprejela skupno odločitev.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Državna revizijska komisija je na podlagi 31. člena ZPVPJN zahtevke za revizijo pred meritorno obravnavo predhodno preizkusila in po uradni dolžnosti preverila, ali so bili ti vloženi pravočasno in pri naročniku; ali vsebujejo vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN (v tej zvezi je vpogledala tudi v potrdila o plačilu takse, ki jih je predložil vlagatelj); ali je zahtevke za revizijo vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN (pri tem je Državna revizijska komisija vpogledala v ustanovitveni akt vlagatelja na spletni strani AJ PES, kot je to predlagal vlagatelj); ali

obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN in ali so zahtevki za revizijo dopustni. Ker je Državna revizijska komisija ugotovila, da so izpolnjeni vsi pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, je zahtevke za revizijo, na podlagi drugega odstavka 31. člena ZPVPJN, sprejela v obravnavo.

Dalje je Državna revizijska komisija v okviru (meritornega) odločanja o zahtevkih za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila v sklopih 1, 2, 3 in 4, pri čemer je vpogledala tudi v dosje javnega naročila, objavljen na portalu javnih naročil. Poleg navedenega je Državna revizijska komisija pregledala dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ponudbo vlagatelja v sklopih 1, 2, 3 in 4 ter izpodbijane odločitve naročnika o oddaji javnega naročila. Dokazni predlog vlagatelja z vpogledom v ponudbo izbranega ponudnika je Državna revizijska komisija zavrnila kot nepotreben, saj vlagatelj ni podal nobenih navedb, ki bi se s tem dokaznim predlogom dokazovale, navedenega dokaznega predloga pa tudi ni substanciral.

Državna revizijska komisija na podlagi pregleda izpodbijanih odločitev naročnika o oddaji javnega naročila uvodoma ugotavlja, da je naročnik ponudbo vlagatelja v sklopih 1, 2, 3 in 4 kot nedopustno zavrnil iz enakih razlogov. Iz navedenih odločitev tako izhaja, da je naročnik ponudbo vlagatelja v omenjenih sklopih zavrnil, ker v ponudbi predložena »Pogodba o sodelovanju«, sklenjena med konzorcijskimi partnerji, ni vsebovala:

- pooblastila nosilcu posla (vodilnemu partnerju) in odgovorni osebi za podpis ponudbe,
- pooblastila nosilcu posla (vodilnemu partnerju) za komunikacijo z naročnikom in
- izjave, da so vsi partnerji seznanjeni s plačilnimi pogoji iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila,

kar vse je bilo po navedbah naročnika zahtevano v določbah navedene dokumentacije. Poleg navedenega je naročnik ponudbo vlagatelja v vseh štirih sklopih kot nedopustno zavrnil tudi iz razloga, ker vlagatelj podatkov o vrsti, obsegu (tj. količini oziroma deležu) in vrednosti del, ki jih v izvedbo prevzema priglášena podizvajalka M. Č. s.p., v ponudbi ni navedel ločeno za vsak sklop posebej, kot je bilo to po navedbah naročnika zahtevano v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, posledično pa naj ne bi bilo mogoče objektivno ugotoviti, kakšna je bila volja ponudnika glede obsega in vrednosti del, ki jih omenjena podizvajalka prevzema v posameznem sklopu.

V obravnavanem primeru je med strankama revizijskega postopka spor o tem, ali je naročnik ravnal v skladu z določbami Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.); v nadaljevanju: ZJN-3) in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ko je ponudbo vlagatelja v sklopih 1, 2, 3 ter 4 zavrnil kot nedopustno.

V skladu z 29. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3 je dopustna tista ponudba, ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam ter zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega njegovih zagotovljenih sredstev. Naročnik odda javno naročilo na podlagi meril po tem, ko v skladu s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 preveri izpolnjevanje naslednjih pogojev: a) ponudba je skladna z zahtevami in pogoji, določenimi v obvestilu o javnem naročilu ter dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, po potrebi ob upoštevanju variant iz 72. člena ZJN-3, in b) ponudbo je oddal ponudnik, pri katerem ne obstajajo razlogi za izključitev iz 75. člena ZJN-3, ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje ter pravila in merila iz 82. ter 83. člena ZJN-3, če so ta bila določena.

Iz navedenih določb ZJN-3 izhaja, da lahko naročnik javno naročilo odda zgolj ponudniku, čigar ponudba je dopustna, v tej zvezi pa je naročnik v obravnavanem primeru ugotovil, da vlagateljeva

ponudba v sklopih 1, 2, 3 ter 4 – iz več razlogov, ki jih je navedel v odločitvah o oddaji javnega naročila v omenjenih sklopih – ni dopustna. Iz tega pa sledi, da bi bilo v dani zadevi zahtevkom za revizijo (v katerih vlagatelj zatrjuje, da je njegova ponudba v navedenih sklopih dopustna) mogoče ugoditi le, če bi vlagatelj s posameznim zahtevkom za revizijo uspel izpodbiti vse razloge, zaradi katerih je naročnik njegovo ponudbo v posameznem sklopu ocenil za nedopustno.

Vlagatelj v zahtevkih za revizijo, vloženih v sklopih 1, 2, 3 ter 4, ne zatrjuje, da ga naročnik v odločitvah o oddaji javnega naročila v omenjenih sklopih ni seznanil z razlogi za nedopustnost njegove ponudbe, niti ne zatrjuje, da naročnik v omenjenih odločitvah posameznih razlogov za nedopustnost njegove ponudbe ni navedel na jasn, natančen in nedvoumen način, pač pa te razloge – nasprotno – izpodbija po vsebini. Tako vlagatelj v zahtevkih za revizijo obširno navaja, zakaj sta po njegovem mnenju neutemeljeni naročnikovi ugotovitvi, da »Pogodba o sodelovanju«, ki jo je vlagatelj predložil v ponudbi za sklope 1, 2, 3 ter 4, ne vsebuje pooblastila nosilcu posla (vodilnemu partnerju) za komunikacijo z naročnikom in izjave o seznanjenosti partnerjev s plačilnimi pogoji. Dalje vlagatelj v zahtevkih za revizijo obširno navaja tudi, zakaj je po njegovem mnenju neutemeljena naročnikova ugotovitev, da vlagatelj v ponudbi za navedene sklope ni v skladu z zahtevami iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila predstavil obsega ter vrednosti del, ki jih v sklopih 1, 2, 3 ter 4 v izvedbo prevzema nominirana podizvajalka M. Č. s.p.

Vendar naročnik ocene o nedopustnosti vlagateljeve ponudbe v sklopih 1, 2, 3, ter 4 ni oprl zgolj na navedene ugotovitve (razloge). Pregled odločitev o oddaji javnega naročila v omenjenih sklopih namreč pokaže, da je naročnik v vseh štirih navedenih sklopih vlagateljevo ponudbo kot nedopustno zavrnil tudi iz razloga, ker naj v ponudbi predložena »Pogodba o sodelovanju«, sklenjena med konzorcijskimi partnerji, ne bi vsebovala pooblastila nosilcu posla (vodilnemu partnerju) in odgovorni osebi za podpis ponudbe, kot naj bi to v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval naročnik.

Tega razloga pa vlagatelj ne izpodbija v nobenem od zahtevkov za revizijo, vloženih v sklopih 1, 2, 3, ter 4. Ker torej vlagatelj enemu izmed razlogov, zaradi katerih je naročnik njegovo ponudbo v vseh štirih sklopih ocenil za nedopustno, ne nasprotuje v nobenem od vloženih zahtevkov za revizijo, pa naročnikove ocene o nedopustnosti njegove ponudbe v omenjenih sklopih ne more izpodbiti, posledično pa z zahtevki za revizijo že iz tega razloga ne more uspeti.

Četudi torej vsebinska obravnava navedb iz zahtevkov za revizijo (tj. vsebinska obravnava navedb glede tistih razlogov za nedopustnost vlagateljeve ponudbe v omenjenih sklopih, ki jih vlagatelj izpodbija v zahtevkih za revizijo) na pravni položaj vlagatelja v predmetnem postopku oddaje javnega naročila ne more več vplivati (oziroma ga izboljšati), Državna revizijska komisija ne glede na navedeno v izogib vsakršnim dvomom vendarle ugotavlja, da vlagatelj z zahtevki za revizijo v navedenih sklopih ne more uspeti niti v primeru vsebinske obravnave revizijskih navedb.

Vlagatelj tako v zahtevkih za revizijo, vloženih v sklopih 1, 2, 3 ter 4, (po vsebini smiselno) med drugim zatrjuje tudi, da ne drži naročnikova ugotovitev o neizpolnjevanju zahtev iz dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila glede predstavitve obsega in vrednosti del, ki jih v navedenih sklopih v izvajanje prevzema podizvajalka M. Č. s.p. (navedeno ugotovitev je naročnik v vseh štirih izpodbijanih odločitvah navedel kot enega izmed razlogov za nedopustnost vlagateljeve ponudbe v omenjenih sklopih).

Med strankama ni sporno, da je vlagatelj v ponudbi za sklope 1, 2, 3, ter 4 priglasil podizvajalko M. Č. s.p., navedeno pa je potrjeno tudi z vpogledom v obrazec 2 v ponudbi vlagatelja. Dalje med strankama tudi ni sporno, da vlagatelj (oziroma priglášena podizvajalka) v ponudbi za sklope 1, 2, 3, ter 4 podatkov o količini oziroma deležu in vrednosti del, ki jih priglášena podizvajalka

prevzema v omenjenih sklopih, ni navedel ločeno za vsak sklop posebej, temveč za vse sklope skupaj. Je pa med strankama sporno, ali bi vlagatelj (oziroma priglášena podizvajalka) ob upoštevanju dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila omenjene podatke moral navesti ločeno za vsak sklop posebej.

V konkretnem primeru je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavju »2. Navodilo ponudnikom za izdelavo ponudbe«, točki »2.4.3. Ponudba s podizvajalci«, za vse razpisane sklope med drugim določil tudi:

»Ponudnik lahko del javnega naročila odda v podizvajanje.

/.../

Če bo ponudnik izvajal javno naročilo s podizvajalci, mora v ponudbi:

- navesti vse podizvajalce ter vsak del javnega naročila, ki ga namerava oddati v podizvajanje,*
- kontaktne podatke in zakonite zastopnike predlaganih podizvajalcev,*
- priložiti zahtevo podizvajalca za neposredno plačilo, če podizvajalec to zahteva,*
- priložiti izpolnjene ESPD obrazce teh podizvajalcev v skladu z 79. členom ZJN-3.«.*

Dalje je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, točki »2.6. Ponudba«, za vse razpisane sklope določil, da mora biti ponudbena dokumentacija podana na obrazcih iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ali po vsebini enakih obrazcih, pri čemer morajo ponudniki vse obrazce, ki sestavljajo ponudbeno dokumentacijo, izpolniti na vseh za to predvidenih mestih.

Naročnik je kot del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila za vse razpisane sklope pripravil tudi obrazec 2 z naslovom »Podatki o podizvajalcu«, ki ga je bilo treba predložiti in izpolniti za vsakega podizvajalca, ki nastopa v ponudbi (gl. opombo št. 3 na obrazcu 2). Pregled obrazca 2 nadalje pokaže, da je bil ta po vsebini razdeljen na dva dela – prvi del obrazca se je nanašal na podatke o podizvajalcu, drugi del obrazca (vsebovan v posebni tabeli) pa na podatke o delih, ki jih podizvajalec prevzema v izvajanje. V navedeni drugi del obrazca, vsebovan v posebni tabeli, je bilo potrebno vpisati podatek o »delu javnega naročila, ki se oddaja v podizvajanje (vrsta/opis del)«, podatek o »količini/deležu (%) del, ki se oddaja v podizvajanje«, »vrednosti del brez DDV« in »vrednosti del z DDV« ter podatke o »kraju« in »roku izvedbe del«. (Zgolj) navedena tabela, ki se je nanašala na podatke o prevzetih delih podizvajalca, je vključevala tudi opombo, v kateri je naročnik določil:

»Če podizvajalec sodeluje pri več kot enem sklopu, se podatki, zahtevani v tej tabeli, podajo za vsak sklop posebej!«.

Državna revizijska komisija ob upoštevanju predstavljenih določb ne more slediti navedbam vlagatelja, da je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval le, da morajo ponudniki v ponudbi navesti vse podizvajalce ter »vsak del javnega naročila«, ki ga nameravajo oddati v podizvajanje, na nobenem mestu navedene dokumentacije pa ni določil, da morajo ponudniki v okviru predstavitve »vsakega dela javnega naročila« navesti tudi podatek o količini oziroma deležu ter vrednosti podizvajalskih del za posamezen sklop. Dalje se Državna revizijska komisija ob upoštevanju predstavljenih določb tudi ne more strinjati z navedbami vlagatelja, da v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni najti nobene določbe, ki bi od ponudnikov zahtevala, da navedejo količino/delež in vrednost del, ki jih v izvedbo posameznega sklopa prevzema nominirani podizvajalec.

Pregled predstavljenih določb namreč pokaže, da je naročnik v točki 2.4.3. dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izrecno zahteval, da morajo ponudniki v primeru oddaje ponudbe s podizvajalci v ponudbi (med drugim) navesti vse podizvajalce ter »vsak del javnega naročila«, ki ga bodo oddali v podizvajanje. Kaj v konkretnem primeru pomeni pojem »vsak del javnega naročila« oziroma kateri podatki so relevantni za predstavitev »vsakega dela javnega naročila«, pa je naročnik pojasnil v obrazcu 2, ki je bil sestavni del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (in ga je bilo v skladu z zahtevo iz točke »2.6. Ponudba« potrebno izpolniti na vseh za to predvidenih mestih). Iz obrazca 2 je tako po presoji Državne revizijske komisije nedvoumno razvidno, da so z vidika predstavitve »vsakega dela javnega naročila« v konkretnem primeru, ko je javno naročilo razdeljeno na sklope, relevantni (tudi) podatki o količini oziroma deležu ter vrednosti del (brez in z DDV), ki jih v posameznem sklopu v podizvajanje prevzema posamezni podizvajalec.

Res torej naročnik v obravnavanem primeru v točki 2.4.3. ni določil podatkov, ki jih morajo ponudniki navesti v okviru predstavitve »vsakega dela javnega naročila«, kot to (po vsebini smiselno) zatrjuje vlagatelj. Drugače povedano to pomeni, da naročnik v okviru zahteve iz točke 2.4.3. res ni pojasnil, kako je treba v dani zadevi razumeti pojem »vsak del javnega naročila« in ni navedel, kateri so tisti konkretni podatki, ki v dani zadevi opredeljujejo navedeni pojem, je pa to storil v okviru obrazca 2 (ki je bil – enako kot zahteva iz točke 2.4.3. – sestavni del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila). S tem, ko je naročnik v obrazcu 2 v zvezi s predstavitvijo podizvajalskih del (med drugim) predvidel tudi navedbo podatkov o količini oziroma deležu ter vrednosti del, ki se v posameznem sklopu oddajajo v podizvajanje, je naročnik po presoji Državne revizijske komisije pravzaprav zgolj pojasnil oziroma konkretiziral (splošni) pojem »vsakega dela javnega naročila« iz zahteve, določene v točki 2.4.3.

Iz tega pa sledi, da v obravnavani zadevi ne gre za primer, ko bi naročnik samo v obrazcu 2 zahteval navedbo podatkov o količini oziroma deležu ter vrednosti del, ki se v posameznem sklopu oddajajo v podizvajanje, kot to zmotno meni vlagatelj. V obravnavani zadevi gre torej za primer, ko je naročnik že v okviru točke 2.4.3. dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila izrecno zahteval, da ponudniki v ponudbi navedejo vse podizvajalce in »vsak del javnega naročila«, ki se oddaja v podizvajanje, v obrazcu 2 pa je pojem »vsakega dela javnega naročila« zgolj pojasnil oziroma ga konkretiziral. Obrazec 2 zato v delu, kjer je predvidena navedba podatkov o količini oziroma deležu ter vrednosti podizvajalskih del za vsak posamezni sklop, v nasprotju s prepričanjem vlagatelja ne ustvarja nove zahteve niti ne dopolnjuje zahteve iz točke 2.4.3., temveč le konkretizira pojem »vsak del javnega naročila« iz navedene točke. Podatki o količini oziroma deležu ter vrednosti del, ki se v posameznem sklopu oddajajo v podizvajanje, namreč v konkretnem primeru, ko je javno naročilo razdeljeno na sklope, po vsebini predstavljajo podatke o »vsakem delu javnega naročila«, ki bo oddano v podizvajanje (smiselno prim. odločitev Državne revizijske komisije v zadevi, št. 018-005/2024).

Ker torej naročnik v obravnavanem primeru z zapisom iz obrazca 2 glede navedbe podatkov o količini oziroma deležu ter vrednosti del, ki se v posameznem sklopu oddajajo v podizvajanje, ni dopolnil obstoječe zahteve niti ni določil nove zahteve, pač pa je le pojasnil oziroma konkretiziral pojem »vsak del javnega naročila« iz zahteve v točki 2.4.3., je za sprejem odločitve v dani zadevi nerelevantna navedba vlagatelja, da zgolj zapis v navodilih enega izmed obrazcev, ne da bi bilo ob tem jasno navedeno, da naročnik s tem dopolnjuje zahteve dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (oziroma jih celo na novo ustvarja), ne zadostuje za razlago, da je naročnik s tem določil vsebino zahteve, nadalje pa je iz istega razloga nerelevantno tudi vlagateljevo sklicevanje na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi, št. 018-132/2018 (iz katere je izpostavljena navedba vlagatelja tudi povzeta). Navedena zadeva se namreč nanaša na primer, ko je navodilo na enem izmed obrazcev, ki jih je vnaprej pripravil naročnik, za ponudnike

ustvarjalo strožjo (s tem pa drugačno) obveznost, kot je ta izhajala iz zahteve dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, posledično pa se navedena zadeva v bistvenem razlikuje od tu obravnavane zadeve.

Kakor izhaja že iz doslej pojasnjenega, v obravnavani zadevi ne gre za primer, ko naročnik na nobenem mestu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne bi določil, da morajo ponudniki z namenom izpolnitve zahteve iz točke 2.4.3. navesti podatek o količini oziroma deležu in vrednosti podizvajalskih del v posameznem sklopu, kot to zatrjuje vlagatelj. V obravnavani zadevi gre namreč za primer, ko je naročnik že v okviru zahteve po predstavitvi »vsakega dela javnega naročila«, ki bo oddan v podizvajanje, dejansko zahteval tudi navedbo podatkov o količini oziroma deležu in vrednosti podizvajalskih del v posameznem sklopu. Posledično za razrešitev obravnavanega spora tudi ni relevantna navedba vlagatelja, da iz razloga, ker na nobenem mestu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ni določil, da morajo ponudniki z namenom izpolnitve zahteve iz točke 2.4.3. navesti podatek o količini oziroma deležu in vrednosti podizvajalskih del v posameznem sklopu, naročnik s tem, ko je v izpodbijani odločitvi vlagateljevo ponudbo izključil zaradi umanjkanja navedbe teh podatkov, vlagatelja tudi ni seznanil z jasnimi ter konkretnimi razlogi za neizpolnjevanje zahtev iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Iz istega razloga je za sprejem odločitve v konkretni zadevi nerelevantno tudi vlagateljevo sklicevanje na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi, št. 018-066/2019, s katerim vlagatelj utemljuje izpostavljeno (nerelevantno) navedbo.

Dalje se Državna revizijska komisija tudi ne more strinjati z vlagateljevo trditvijo, da je vlagatelj s tem, ko je v obrazcu 2 navedel podatek o vrsti del, ki bodo v vseh obravnavanih sklopih (tj. sklopih 1, 2, 3 ter 4) oddana v podizvajanje, v celoti izpolnil naročnikovo zahtevo iz točke 2.4.3. Pregled dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila namreč pokaže, da je naročnik v navedeni dokumentaciji jasno, natančno in nedvoumno zahteval, da ponudniki v primeru predložitve ponudbe s podizvajalci v ponudbi predstavijo vse podizvajalce in »vsak del javnega naročila«, ki bo oddan v podizvajanje, in sicer na način, da za vsakega podizvajalca navedejo ne le podatek o vrsti del, ki jih ta v posameznem sklopu prevzema v podizvajanje, temveč (med drugim) tudi podatke o količini oziroma deležu ter vrednosti del (brez in z DDV), ki jih v posameznem sklopu v izvajanje prevzema posamezni podizvajalec.

Takšnega zaključka ne morejo spremeniti vlagateljeve (po vsebini smiselne) navedbe o tem, da si opomba št. 4 in opomba, navedena v okviru tabele glede podizvajalskih del, po vsebini med seboj nasprotujeta, s čimer naj bi bila v navodilih obrazca ustvarjena notranja neskladnost, ki po poteku roka za oddajo ponudb ne more iti v škodo ponudnikom. Po presoji Državne revizijske komisije je namreč iz obrazca 2 jasno razvidno, da se opomba št. 4 nanaša zgolj na polje z navedbo »Sklop št.«, kar pomeni, da se opomba št. 4 (ki določa, da ponudnik navede vse sklope, za katere je podizvajalec nominiran) nanaša izključno na podatek o tem, v katerih sklopih nastopa posamezni podizvajalec, ne pa tudi na podatke o delih, ki jih posamezni podizvajalec prevzema v izvajanje. Na podatke o prevzetih delih podizvajalca se namreč, kot že pojasnjeno, nanaša (zadnja in od drugih delov obrazca 2 ločena) tabela, samo v tej tabeli pa je vsebovana opomba *»Če podizvajalec sodeluje pri več kot enem sklopu, se podatki, zahtevani v tej tabeli, podajo za vsak sklop posebej!«*.

Medtem ko se torej opomba št. 4 nanaša (zgolj) na podatek o tem, v katerih sklopih vse nastopa posamezni podizvajalec, se opomba v (zadnji) tabeli na obrazcu 2 nanaša na podatke o tem, katero vrsto del v posameznem sklopu prevzema določen podizvajalec in kakšni sta količina (delež) ter vrednost teh del v posameznem sklopu. Iz tega pa sledi, da zatrjevanega neskladja v obrazcu 2 ni.

Ker se torej opomba št. 4 nanaša samo na podatek, v katerih sklopih nastopa posamezni podizvajalec, ne pa tudi na podatek o delih, ki jih ta prevzema v izvajanje, se Državna revizijska komisija tudi ne more strinjati z navedbo vlagatelja, da je obrazec 2 zasnovan na način, da ponudniki skupaj predstavijo podatke, ki se nanašajo na vse sklope, v katerih bo določen podizvajalec nominiran. Nasprotno – po presoji Državne revizijske komisije iz citirane opombe v tabeli, ki se nanaša na prevzeta dela podizvajalca, jasno in nedvoumno izhaja, da morajo ponudniki podatke v tej tabeli (med drugim tudi podatke o količini oziroma deležu ter vrednosti podizvajalskih del) navesti posebej za vsak sklop, v katerem oddajajo ponudbo s podizvajalcem.

Glede na vsebino obravnavane opombe iz tabele, ki se nanaša na podajo podatkov za vsak sklop posebej, ne pa na kopiranje istega obrazca 2 (z istimi podatki) za vsak sklop posebej, Državna revizijska komisija nadalje tudi ne more pritrditi vlagateljevi navedbi o tem, da izpostavljena opomba ne pomeni, da bi moral vlagatelj oziroma podizvajalec za vsak sklop, v katerem sodeluje, ločeno navesti podatke o količini in vrednosti podizvajalskih del, temveč pomeni, da se ta isti obrazec, z isto vsebino, večkrat kopira in predloži v ponudbi, oddani v vsakem sklopu. Navedeno po presoji Državne revizijske komisije namreč ni v nasprotju le z vsebino omenjene opombe, ki se nanaša na podajo podatkov za vsak posamezni sklop (ne pa na kopiranje obrazca za vsak posamezni sklop), temveč je tudi v nasprotju z namenom razdelitve javnega naročila na sklope. Namen razdelitve javnega naročila na sklope je namreč v zagotovitvi čim večjega obsega konkurence z oddajo ponudb ločeno po sklopih, kar pa pomeni, da se ponudbe tudi ocenjujejo, pogodbe o izvedbi javnega naročila pa sklepajo ločeno za vsak sklop posebej.

Logično je zato, da naročnik v primeru razdelitve javnega naročila na sklope podatke o delih, ki jih v izvajanje prevzema posamezni podizvajalec, zahteva ločeno za vsak sklop posebej. Ker je torej v konkretnem primeru naročnik javno naročilo razdelil na sklope in je tudi podatke o podizvajalskih delih (med drugim tudi podatke o količini oziroma deležu in vrednosti teh del) zahteval za vsak posamezni sklop posebej, so s tem podatki o delih, ki bodo oddana v podizvajanje v posameznem sklopu, postali relevantni za presojo dopustnosti ponudb. Tudi sicer podatki o podizvajalskih delih po posameznih sklopih niso nepomembni, kot to meni vlagatelj, saj naročniku omogočajo seznanitev s podatkom, kateri subjekti in v kakšnem obsegu ter vrednosti bodo izvajali posamezne dele javnega naročila.

V tej zvezi v obravnavanem primeru med strankama ni sporno, da vlagatelj (oziroma priglasena podizvajalka) na obrazcu 2 ni ločeno za vsak sklop posebej navedel podatkov o količini oziroma deležu in vrednosti del, ki jih v izvajanje prevzema podizvajalka M. Č. s.p., temveč jih je navedel za vse sklope skupaj. Pri tem vlagatelj tudi ne zatrjuje – niti to ne izhaja iz njegove ponudbe za sklope 1, 2, 3 ter 4 – da so npr. deleži v podizvajanje oddanih del v vseh sklopih, v katerih sodeluje priglasena podizvajalka, enaki ali da morebiti priglasena podizvajalka v vseh navedenih sklopih prevzema dela v enaki vrednosti.

Ker posledično na podlagi ponudbe vlagatelja v sklopih 1, 2, 3 ter 4 ni mogoče ugotoviti, kakšna sta količina oziroma delež (tj. obseg) in vrednost del, ki jih v navedenih sklopih prevzema podizvajalka M. Č. s.p., je vlagateljeva ponudba v teh sklopih v nasprotju z jasno zahtevo naročnika, da mora ponudnik v ponudbi navesti vsak del javnega naročila, ki bo oddan v podizvajanje.

Pri tem gre pritrditi po vsebini smiselni navedbi naročnika, da podatki o količini oziroma deležu (tj. obsegu) in vrednosti del, ki jih ločeno po navedenih sklopih v izvajanje prevzema priglasena podizvajalka, predstavljajo takšne elemente ponudbe, katerih obstoj pred iztekom roka, določenega za predložitev ponudbe, ni mogoče objektivno preveriti (smiselno prim. peti odstavek 89. člena ZJN-3). Navedeni podatki se namreč nanašajo na razdelitev javnega naročila med

gospodarskimi subjekti, ki nastopajo v vlagateljevi ponudbi za sklope 1, 2, 3 ter 4, vključno z odločitvijo, kolikšen del javnega naročila in v kakšni vrednosti bo vlagatelj v posameznem sklopu oddal v podizvajanje, navedeno pa predstavlja vlagateljevo poslovno voljo, ki – ob dejstvu, da ni navzven razvidna – ne predstavlja objektivnega dejstva ali podatka, katerega obstoj pred iztekom roka, določenega za predložitev ponudb, bi bilo mogoče naknadno preveriti (smiselno prim. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah, št. 018-065/2021, 018-038/2023 in 018-005/2024).

Ker torej v obravnavani zadevi med strankama ni bilo sporno, da vlagatelj (oziroma priglašena podizvajalka M. Č. s.p.) na obrazcu 2 ni ločeno po sklopih navedel podatkov o količini oziroma deležu in vrednosti del, ki jih v izvajanje prevzema navedena podizvajalka, Državna revizijska komisija pa je ugotovila, da je vlagatelj s tem kršil zahtevo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v nadaljevanju ni obravnavala vlagateljevih navedb o tem, kakšna sta podatka o količini oziroma deležu in vrednosti podizvajalskih del, ki ju je vlagatelj (oziroma priglašena podizvajalka) na obrazcu 2 navedel za vse sklope skupaj. Izpostavljene navedbe, četudi bi se izkazale za utemeljene, namreč na položaj vlagatelja v predmetnem postopku javnega naročanja ne bi več mogle vplivati (oziroma ga izboljšati) in odločitve Državne revizijske komisije v obravnavani zadevi ne bi več mogle spremeniti.

Dalje Državna revizijska komisija tudi ni obravnavala vlagateljevih navedb glede preostalih dveh razlogov za naročnikovo oceno o nedopustnosti njegove ponudbe v sklopih 1, 2, 3 ter 4, ki ju je vlagatelj izpodbijal z zahtevki za revizijo, vloženimi v navedenih sklopih. Ob ugotovitvi, da vlagatelj z zahtevki za revizijo, vloženimi v sklopih 1, 2, 3 ter 4, ni izpodbijal enega izmed razlogov, zaradi katerega je naročnik vlagateljevo ponudbo v vseh navedenih sklopih ocenil za nedopustno, poleg tega pa tudi ni uspel izpodbiti enega izmed razlogov za nedopustnost njegove ponudbe v navedenih sklopih, ki pa jih je izpodbijal, vsebinska obravnava revizijskih navedb glede preostalih dveh izpodbijanih razlogov za nedopustnost njegove ponudbe v obravnavanih sklopih na položaj vlagatelja v predmetnem postopku javnega naročanja ne bi več mogla vplivati (oziroma ga izboljšati) in odločitve Državne revizijske komisije v obravnavani zadevi ne bi več mogla spremeniti.

Državna revizijska komisija ob upoštevanju vsega navedenega zaključuje, da vlagateljevim zahtevkom za revizijo, vloženim v sklopih 1, 2, 3 ter 4, ni mogoče ugoditi. Državna revizijska komisija je zato na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN vlagateljeve zahteveke za revizijo v navedenih sklopih zavrnila kot neutemeljene.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevkih za revizijo, vloženih v sklopih 1, 2, 3 in 4, zahteval tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN vlagatelju iz lastnih sredstev povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Ker vlagatelj v obravnavanem primeru z zahtevki za revizijo, vloženimi v sklopih 1, 2, 3 in 4, ni uspel ne v predrevizijskem ne v revizijskem postopku, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva v navedenih sklopih zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev je dovoljen upravni spor. Tožba se vloži neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednica senata:
Dr. Mateja Škabar,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelju – po pooblaščenju,
- naročniku,
- izbranemu ponudniku,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.